

Březen 3/2010
Ročník I.

Milí čtenáři,

první dvě čísla Tritonu vznikala v uspěchaném pracovním nadšení. Třetí ne. Třetí se tvořilo pomalu, tiše, nenápadně a jakoby mimochodem. Je mi až divné, že píšu úvodník, že časopis za chvíli vyjde - jaké že tam jsou vlastně články a kde se tam vzaly? - a časopis se směje v neokázalé samozřejmosti. Vždyť jste mě napsaly, vy trubky redaktorský... V prosinci přišla zima, začalo sněžit a Triton se uložil k zimnímu spánku. To časopisy dělají. (Hlavně ty nepravidelně občasné.) Dlouho bíle, nehybně mlčel, stránky nedotčené, a nikdo z nás se neodvážil jeho vznešený klid narušit. Jen asi dvakrát jsem zkoušela psát a odkudsi z podledí ostře zazněla zvětšená kvarta - nerušit, spím! Sníh padal, padal, hodně ho napadalo, a nás pořád nic nenapadalo, a tak jsme chodily v závějích a slavily Vánoce a měly zkoušky a čekaly, že snad slova také napadají.

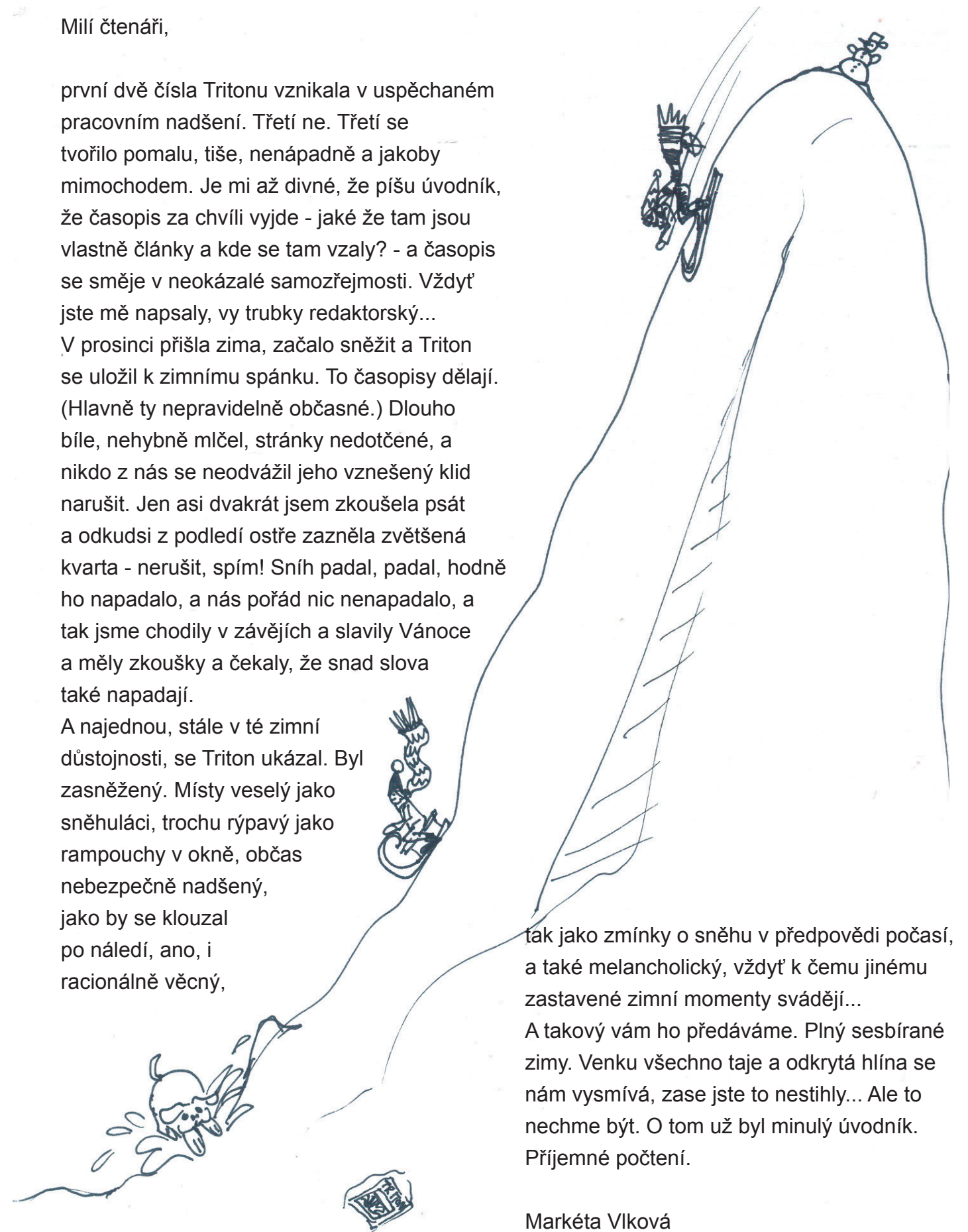
A najednou, stále v té zimní důstojnosti, se Triton ukázal. Byl zasněžený. Místy veselý jako sněhuláci, trochu rýpavý jako rampouchy v okně, občas nebezpečně nadšený, jako by se klouzal po náledí, ano, i racionálně věcný,

tak jako zmínky o sněhu v předpovědi počasí, a také melancholický, vždyť k čemu jinému zastavené zimní momenty svádějí...

A takový vám ho předáváme. Plný sesbírané zimy. Venku všechno taje a odkrytá hlína se nám vysmívá, zase jste to nestihly... Ale to nechme být. O tom už byl minulý úvodník. Příjemné počtení.

Markéta Vlková

Markéta Vlková

ZIMNÍ ROZPOLCENOST

„Píp, píp, píp!“ ozve se ráno budík. Vztekla po něm hrábnu rukou a nelítostně ho umlčím. „Zase ráno,“ pomyslím si, „jaký asi bude dneska den?“ Po pěti minutách sladkého povalování se protáhnou, oblíknou župan a vstanu. Rozhrnu závěsy a podívám se ven, jako každé jiné ráno. „CO?! SNÍH!!! ZA NOC NAPADL SNÍH!!!“ řve moje první vnitřní Já na plné obrátky. Mám sto chutí vyběhnout ven jen v tom županu a zadovádet si ve sněhu. Ale v tom se ozve i mé druhé vnitřní Já. „Zase sníh?! Jé, to je otrava. Zase mě čeká oblékání pěti vrstev místo jedny, zase ty zatracené rukavice, čepice, šály, zimní boty, který musím zavazovat tak dlouho, že kvůli tomu přijdu pozdě kamkoli, kam chodím normálně včas - teda relativně včas (pět minut, co to je?). Tma je jak v pytli a zima jak v... no to je jedno...“ Hned se z mojí dobré nálady stává vnitřní souboj, jestli vůbec mám jít ven. Ale moje Nadšené Já se nedá a začíná krutá hádka v mé osobě: „Jé, to je krásný, vypadá to jako v pohádce. Všechna podzimní šed' je tatam a místo ní je všude sněhová peřinka...“ - „Hmm, v pohádce, to tak,“ vzteká se zas Protivné Já, „ve městě břecha, od soli budu mít zas zničený boty, klouže se to jak mejdlo, v autě se taky jet nedá, protože spousta blbců si ještě nepřežula auto, to bude zase období.“

Když je hádka v plném proudu, zasáhnou celou svou autoritou nad oběma svými Já: „Tak dost, stejně s tím nic neudělám, tak co se budu zbytečně vztekat. Oblíknou se a prozkoumám situaci. Beztak musím do školy.“ V koupelně se dívám do zrcadla, a když se po půl hodině tvrdé práce konečně poznávám, usoudím, že „lepší už to nebude“, a jdu se do školy napsat na učebnu a rozehrát se, tak jako to dělám každé ráno.

„Jako vždycky rohlíky...“ ozve se Protivné Já, když na snídani vyfasuju dva natvrdlý rohlíky a talíř s pomazánkou. Tentokrát s ním souhlasí i Nadšené Já a mně nezbyvá než si pečivo namazat pochybnou rybí pomazánkou a schroupat je. Po půlhodině strávené v jídelně se seberu a s ohledem na to, jaký je dnes program, se odeberu do školy. No, odeberu, spíš by se dalo říct dokloužu, dobruším do školy... Samozřejmě se po pár metrech natáhnou jak dlouhá tak široká, protože to hrozně klouže. Naštěstí nikdo nikde, a tak si zakleju a snažím se jít jakž takž důstojně, i když musím vypadat, jak kdybych měla naděláno

v kalhotách. Nohy kladu se stejnou opatrností jako žirafa na zamrzlý louži, s důstojností komára rozplácleho na sportovní straně ranních novin.

Ve škole probíhá vše tradičně, obor dneska nemám, takže jsem nad poměry v pohodě. Jen kdyby mě nebolela kostrč od toho pádu... Původně jsem chtěla jít do města, ale vzdávám to, protože nemám náladu na vánoční výzdobu, která hyzdí výlohy už někdy od půlky listopadu.

Takže místo návštěvy města si jdu pro stravenku a na oběd. Jídlo není nic moc, ale mohlo by to být i mnohem horší, takže se snažím ignorovat chuťové buňky, jak to jde, a zacpat řvoucí žaludek hmotou, která je s trochou nadhledu požitelná. „Dneska opravdu nic zvláštního,“ myslím si. „A CO TEN SNÍH?!“ ozvou se obě má Já. Snažím se je ignorovat, ale moc to nejde, takže se radši vmísím do hovoru spolutrpitelů-strávníků...

Začala zima, ale kromě sněhu se vlastně nic nemění... Lidi se dál milují, nenávidějí, pomlouvají, smějou, pláčou, podrážejí si nohy nebo si navzájem podávají pomocnou ruku. Vše vlastně při starém, až na ten sníh...

Poznámka autora: Povídka vznikla již v roce 2005, ale nebylo kde ji publikovat. Od doby jejího vzniku se nic (až na drobné výjimky v podobě zmizelého seznamu s cvičnými třídami na klavírním oddělení a toho že nechodím do jídelny na oběd, ale podle tvrzení trpitelů-strávníků je to čím dál tím stejné...) nezměnilo – snad jen ta vánoční výzdoba je ve výlohách už od půlky října a v ulicích ji (asi pro jistotu) nechávají strašit celý rok.

MK

DRŽ RYTMUS!

<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10188384848-spalicek-b-martinu-drz-rytmus/>

Někdy před Vánoci jsem se dívala na dokument Olgy Sommerové Drž rytmus!, jehož tématem byl projekt Špalíček. Nikdy bych si nemyslela, že já – jako nepedagogický typ trpící při všech těch didaktikách, metodikách a pedagogikách páteho ročníku – bych z něj mohla být takhle nadšená. Ale byla jsem. Snad se mi podaří alespoň část svých dojmů předat. Projekt byl postaven na spolupráci profesionálních tanečníků a studentů tance s dětmi z několika pražských základních škol, zčásti imigrantů či sociálně slabších, z nichž většina neměla žádné zkušenosti s hudbou nebo divadlem. Inspirací byl podobný projekt probíhající každoročně v Německu. Jako hudební základ byl vybrán Špalíček Bohuslava Martinů a choreografii vytvářela Eva Blažíčková, ředitelka taneční Konzervatoře Duncan centre, která také děti vedla při nácviku představení. Práce trvala asi rok a půl a vyvrcholila dvěma představeními v pražském Kongresovém centru. Dokument zobrazoval hlavně dlouhodobou práci s dětmi. Od úplných začátků, kdy choreografka a tanečníci přišli poprvé do třídy a vysvětlovali dětem, co je čeká. Že se bude tancovat na vážnou hudbu. Že to není jen pár zkoušek, ale víc než rok práce. Potom chvíle, kdy se děti poprvé dozvídaly něco o Bohuslavu Martinů a seznamovaly se s legendou o sv. Dorotě. Na lidových písničkách se učily držet rytmus, tancovat základní kroky, zvykat si na soustavnou práci a vnímat citový obsah toho, co tancují. Pro mě byly v dokumentu dva hodně silné momenty. Záběr na různé rodiny, které se dívají na video Špalíčku ještě před závěrečným vystoupením. Děti tancovaly u televize nebo popisovaly, co dělají – „ted' na Dorotu házíme kamení, tady už umírá“ – a pokaždé brečím, i ted' u notebooku, když si vybavím, s jakým výrazem se ty mámy dívaly.

A potom konec představení. Martinů hudba s úžasnými harmoniemi, děti stojí ve shluku, v bílém a s červenými čepičkami. Jeden po druhém si čepičky sundávají – střídaly se záběry z nácviku v tělocvičně a z vystoupení – a pomalu poklekají, až do posledního. (Bylo to tak... prosté, niterné, odhalené... jako když člověk najednou zavadí o něco pravdivého a všechno ostatní v tu chvíli opadne a zbyde jen to podstatné... Ale dávám to do závorky, vždycky mám totiž trochu zábrany takové zážitky příliš „okecávat“.)

Bylo úžasné, jak se malí tanečníci během nácviku změnili. Když jsem viděla části představení a srovnala je s počátečními záběry nesoustředěných dětí, byl tam neuvěřitelný rozdíl. Musela to být velká zkušenost – zkušenost s uměleckým vyjádřením, a hlavně se

soustavnou, dlouhodobou prací, která přináší výsledky (a výsledky jiné ceny než ty, o které se takhle usilovat nemusí).

Po závěrečném vystoupení se Eva Blažíčková se všemi loučila. Říkala, jaká je to pro ni radost, vidět je takhle rozzářené a zároveň závažné, ať si tu zkušenost v sobě nesou a ať nezapomínají, že existují i jiné hodnoty než ty, které se jim všude podbízejí. A holky brečely...

Ještě o jedné věci jsem v souvislosti s dokumentem přemýšlela. Akcí, které se snaží přivést děti k umění, je hodně. Vybavují se mi všechny ty koncerty ZUŠ, besídky základních škol a různá organizovaná

společná vystoupení, kterých jsem se jako malá zúčastňovala. Horlivost učitelek, naše lhostejnost a otrávený obličej mého tatínka, ze slušnosti sledující poskakující zajíčky a falešné flétničky. V čem bylo tohle tak jiné? V tom, že to pro většinu dětí bylo úplně nové? Že se všechno dělo „ve velkém“ a na co nejvyšší úrovni? Nebo v hudbě, v obsahu, v délce práce, v osobnosti choreografky a celého týmu? Nepřišla jsem na to.

Ale od té doby, co dokument vysílali, už jsem několikrát zabrousila na stránky České televize a celá jsem si to znovu přehrávala...

MV

Nedělejme z teorie něco, co je na přítěž Rozhovor s Mgr. Václavem Bůžkem

Nechtěli jsme se ptát na školu a na to, co s ní souvisí, ale na vás jako skladatele. Sice to může znít jako klišé, ale jak jste se dostal k hudbě?

Jak to říct, abych to řekl tím nejjednodušším způsobem – u nás doma se vždy hrálo, oba rodiče hráli na klavír a já jsem později začal hrát na kytaru. No a první kontakty s dívkami mě přiměly, abych v něčem vynikl, takže se mi k tomu kytara báječně hodila, ale začal jsem dost pozdě, vlastně až v patnácti letech. Při studiu na střední průmyslové škole jsem se přihlásil do hudebky a až dva roky po maturitě se mi podařilo dostat se na konzervatoř.

Takže jste vlastně jeden z těch, kteří šli na konzervatoř až po maturitě...
Ano.

Myslíte si, že studium konzervatoře po maturitě je výhoda, nebo spíše handicap?

Jednoznačně handicap. Mladá ruka je podstatně tvárnější, lépe se s ní pracuje. Myslím si, že je lepší začít co nejdříve, pověra „vystuduj nejdřív něco pořádného“ není úplně na místě.

Ještě k Vašemu studiu – jak byste sám sebe zhodnotil jako studenta? Byl jste vždy poctivý, nebo jste občas i něco „zapek“?

Záleží jak co – na průmyslovce to byla technika a já nejsem technický typ, ale z politických důvodů jsem nemohl studovat žádný humanitní obor, který by mě zajímal. Slaboproud je sice zajímavý, ale není to nic, co by mě tak moc bralo - ne že bych to vyloženě flákal, ale spíš jsem školou procházel. A na konzervatoři jsem byl ve škole poctivý, protože mě to bavilo. Když si něco musíte příliš dlouho odpírat, tak vás to potom o to více baví.

To je pravda. A jak jste se vlastně dostal od kytary ke skladbě?

Náhodou. Už na konzervatoři jsem byl provokován jedním naším hudebním skladatelem a profesorem harmonie. Ale ke skladbě jsem se potom dostal až po skončení konzervatoře na tzv. VHS v Roudnici – to vy už neznáte, byla to v podstatě konzervatoř, která ale byla jen čtyřletá. Tam mi pan skladatel Stanislav Jelínek nedal příliš na vybranou a velmi rázně mi naznačil, abych se skladbě věnoval aktivně, když mi řekl svým specifickým jazykem (ráčkoval – pozn. red.): „Pacholíčku nepřebíraný, Vy budete komponovat, sakra práce!“

Takže jste se tomu nevyhnul. Vy komponujete v současné době i pro zahraniční publikum. Jak byste z tohoto pohledu porovnal zahraniční a české publikum, je zde rozdíl v přístupu k soudobé hudbě?

To se nedá tak jednoznačně říci. Zahraniční publikum je rozhodně otevřenější k soudobé hudbě. Ale ono je to trochu zavádějící hovořit o soudobé hudbě, protože v souvislosti s 20. stoletím je to už historická etapa, která je uzavřená. Dnešní soudobá hudba se už nešklebí a nepitvoří, nechce být za každou cenu originální, takže je i posluchačsky mnohem vstřícnější. Jinak já osobně jsem měl možnost posoudit bezprostřední reakci pouze v Německu a ta byla velice vřelá. Víím, že dobrý

ohlas měly mé skladby například v V Carracasu ve Venezuele, kde mám kontakt s prvním flétnistou zdejší filharmonie. Také v Austrálii měly mé skladby úspěch. Takže rozhodně je zahraniční publikum minimálně méně konzervativní.

A vývoj soudobé hudby, kam myslíte, že spějí trendy?

Vývoj... Myslím, že se dál bude experimentovat. Jsou zde lidé, tzv. spektralisté, kteří experimentují (zjednodušeně řečeno) s modulací jednoho znějícího tónu frekvencí jiného na principu alikvótních tónů, což je velmi zajímavé, ale současně také náročné na realizaci v rámci orchestru, takže k masovému rozšíření této kompozičně/realizační techniky nejspíš nedojde. Ale ten „střední proud“ současné hudby určitě zaznamenal příklon k posluchači – například skladby Aarvo Pärta z posledních let jsou postaveny na harmonii a na melodice. Takže je zde znatelný určitý příklon k postmoderně, nemá ale smysl dělat nějaké závěry, protože vývoj jde velice rychle.

Přeci jen jsme se neubránily otázce, která se týká konzervatoří, ale spíš všeobecně. Jak byste posoudil vývoj úrovně muzikantů a konzervatoří – ať už na profesionální nebo na amatérské úrovni? Vnímáte nějaký posun? Horší otázku nemáte? Dost těžko se mi posuzuje celorepubliková úroveň, protože v různých oborech různých konzervatoří je to různé. Vííme třeba, že vynikající vysoká škola, co se třeba bicích týče, je JAMU, vydobyla si již určitou pověst. Naše škola má značnou úspěšnost ve skladbě, měli jsme řadu let dobrou úroveň ve smyčcích a zase se blýská na lepší časy. Záleží na období a je těžké tento vývoj předvídat. V dnešní době je nízká porodnost, takže je méně žáků. A úroveň se řídí tím, na co ti žáci „mohou dosáhnout“. Nemyslím si, že by klesla pod nějakou únosnou mez, ale snad všechny školy dnes

>>Dnešní soudobá hudba se už nešklebí a nepitvoří, nechce být za každou cenu originální, takže je i posluchačsky mnohem vstřícnější.<<

zažívají útlum. Řekněme, že přijímací řízení není už takovým sítem, jako bývalo. Když jsem dělal přijímačky já, tak se nás hlásilo do Prahy na kytaru 17 a brali dva. Stejně tak si pamatuji na naši škole 12 přihlášených klavíristů, ze kterých bylo přijato 5 žáků. Býval větší výběr. Dnes musíme tomuto stavu přizpůsobit metodiku výuky a pracovat se žáky, kteří mají jiné představy o hudbě – chce to více trpělivosti a zároveň přísnosti.

Ted’ tu máme dost obecnou otázku - jaký je pro Vás hlavní smysl v hudební tvorbě a interpretaci skladeb?

Hudba musí především těšit toho, kdo ji hraje, protože jedině tak může oslovit další posluchače. Jinak samozřejmě existují různé způsoby pojetí interpretace. Jsou různé typy lidí, někteří se rádi předvádí a berou to spíše jako příležitost prezentovat svoji vlastní osobu a vlastní pohled. Pak jsou lidé, kteří jdou více do hloubky a provádí skladbu v intencích autora, nebo si i najdou vlastní přístup jako hlubokou uměleckou výpověď. Těch pohledů na interpretaci a pojetí je spousta a každý její způsob najde svůj okruh posluchačů. V tvorbě je to trochu jinak – tvorba musí být poctivá, protože pokud není, interpret i posluchači to okamžitě poznají. V hudbě se tedy jedná o způsob nonverbální mezilidské komunikace, která by měla osloveného nějakým způsobem obohatit.

A do jaké míry myslíte, že je důležité propojit teoretickou znalost skladby, kterou člověk studuje, s vlastní interpretací? Není to někdy až omezující?

Otázka je, jak to vezmete. Ta teoretická znalost,

kteřou člověk potřebuje mít, aby vůbec mohl něco interpretovat, je základem. To znamená, musím vědět minimálně, v jakém období se pohybuji, musím vědět něco o životní etapě autora, globálně o stylu, rozhodně musím znát některé interpretační zvyklosti daného období. To jsou všechno věci, přes které nemohu jít a nemohu je ignorovat. A potom je tu obrovská nadstavba a prostor pro svobodnou vůli interpreta. On může drobnými nuancemi podtrhnout něco, co autor přímo nenapsal do not, může najít spoustu skrytých melodických linií, může bádát. Například klavírista Cyprien Katsaris objevil a vyzdvihl v Chopinovi mnoho věcí, které by člověk nečekal, a přitom mu krásně vynívají a jsou naprosto logické. A takových interpretů je řada, já jsem jmenoval jednoho z mnoha. Tohle téma uchopit v celé šíři by si vyžádalo více prostoru - zkrátka nedělejme z teorie něco, co je na přítěž.

Tak jsme to ani nemyslely.
Od teorie se můžeme skvěle odrazit. To je ten základní stupínek. Podporuje to i paměť – jak formy, tak i harmonie. Když znáte harmonický průběh skladby a něco vám vypadne, jste-li alespoň trochu improvizace pohotoví, můžete si jednoduše pomoci, protože víte, na jakém stupni jste v dané tónině a jak se dostanete tam, kde se opět orientujete, abyste překlenuli problematické místo. Znat formy je také vynikající věc, protože víte, kde se nacházíte, a když skočíte při pamětním výpadku jinam, učiníte tak naprosto logicky. To jsou všechno nesmírně důležité věci. Musíte vědět, co je to kadence, jakou má gradaci, jaké napětí a jaký interpretační způsob je ideální. Všechny tyto věci jsou nesmírně důležité a určitě nejsou na přítěž. Já bych rozhodně hudební teorii nezatracoval. Spíš jde o to, jak který interpret dokáže tu teorii uchopit a jak pomocí teorie svou interpretaci osvěží nebo naopak ukázní a vzájemně tyto dvě věci propojí.

My vám děkujeme za vyčerpávající odpovědi.
No, vyčerpali jste mě, to máte pravdu. Bohužel některé otázky jsou toho typu, kde bych potřeboval více času, protože to jsou všechno témata na mnohahodinové povídání.

To by se nám ale potom nevešlo. Děkujeme a přejeme pilné žáky, pozorné a otevřené obecenstvo a mnoho úspěchů.

MK, PM

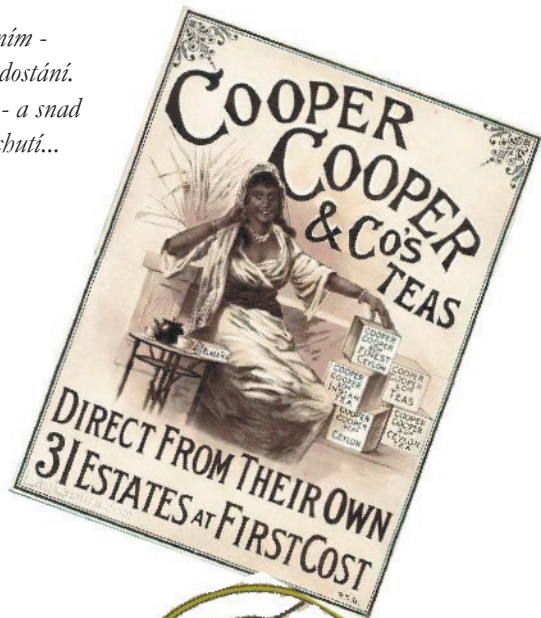
Cajona

Lipton

WRIGER

FLO-THRU

tea bags

Ovocný čaj typické tmavě červené barvy a výrazné chuti. Hned s prvním douškem na Vás dýchne svěží nálada léta. Čaj probouzí v lidech hravost a vitalitu, oblibují si ho zejména čajomilci mladí na duchu. Jeho chuť podtrhne poslech hravé hudby, můžeme doporučit obzvláště skladbu Vůl na střeše či přímo tematicky zaměřené kompozice, jako je Láska ke třem pomerančům, Koulelo se, koulelo, Měla babka čtyři jabka...

Čaj s rumovou příchutí se hodí téměř výhradně do tvrdé pánské společnosti. Dekadentně sladká chuť s charakteristickou naalkoholovatelou vůní uvolňuje skryté vášně, oslavuje úspěchy, násobí radost, utápí žal. Čaj je popíjen v končinách, kde i drsní muži pláčou. Nejvhodnějším zvukovým doprovodem je hudba alkoholika Musorgského, hospodský folklor (obzvláště „Co jste hasiči“) a peprná slova vulgárního rázu.

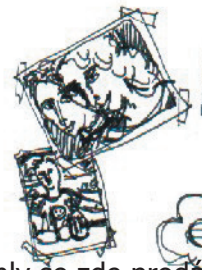

Tak s tebou asi nebude žiadnej mega pokec. Žhavé flirtíky na párty, to není nic pro tebe. Radši volíš nenápadnou pomerančovú šťavu. Ale medzi náma: není to trochu NUDA?-(Zkus se víc odvázat, ukaž své divočejší já a prostě buď FREE. Žiadnej týpek ti NEODOLÁ a kámošky puknou závisť z tvý nový SUPER image, uvidíš;-)

Ke svátečnímu posezení s přáteli neodmyslitelně patří Bikava. Jde o exkluzivní praženou bílou kávu kvalitního zrna a plné, harmonické chuti. Lahodná krémová jemnost se zde snoubí s intenzivním aroma a vytváří požitek neopakovatelného luxusu. Vychutnejte si sváteční chvíle pohody u šálku vystydlé Bikavy. Pijte život plnými doušky. Vždyť vy za to stojíte.

ZT, MV

Sedím si tak v prázdném, a přece ne prázdném prostoru před sálem, zvaném Vestibul Nostalgie.

Hledím si do očí se spoustou nádherných fotek, focených kdysi dávno, a je mi dobře. Proč je mi dobře? Protože jsem tam, kde je mi dobře. Proč je mi dobře právě tady? To vím jen já...

Ty fotky sem asi někdo před dávnem vyvěsil. Chtěl, aby to tu na půdě konzervatoře bylo hezčí a abychom si uchovali památku. Abychom tu byli zvěčněni. Když ne na fotkách, tak na podepisovkách. Každý se sem podepíše a jeho jméno je zde vyryto na věky věků... Nádherná myšlenka. Jedna podepisovka pro studenty, kteří zde studují v době, kdy je konzervatoři 10 let... Jedna pro studenty, kteří tu jsou, když slaví škola pětadvacetiny, a třetí pro studenty, kteří se sem podepíší, když je škola ještě o 10 víc... Když po sobě někdo chce uchovat opravdu důkladnou památku, podepíše se rovnou na všechny tři... Fotky, tabule na podepisování, sem tam nějaká výzdoba okolo... To mohl vymyslet jen skutečný student naší školy. Místo si také vybrat lépe nemohl, a přesto vidíme málokdy, že by se tam sešlo více studentů, že by se tam někdo párkrát denně zašel alespoň podívat. Když ne párkrát, tak alespoň jednou za den... Že by to bylo tím odlehlým místem? Že by to bylo tím, že Vestibul Nostalgie je kousek za rohem a člověk zkrátka musí udělat pár kroků navíc, aby tam došel? Nebo tím, že je tam tma a člověk by si musel rozsvítit? Když ne tímhle, tak čím??

Vždyť v normálním vestibulu je lidí spousta, schází se tam dnes a denně, vysedávají tam, povídají si... Proč tam sedí? Proč netráví společný čas tam, kde je to hezčí a v zimě čistší a kde nám spousta fotek na každé stěně připomíná, že jsme na škole, kterou máme rádi, že jsme v prostředí, do kterého patříme?? Protože to nemají při cestě??

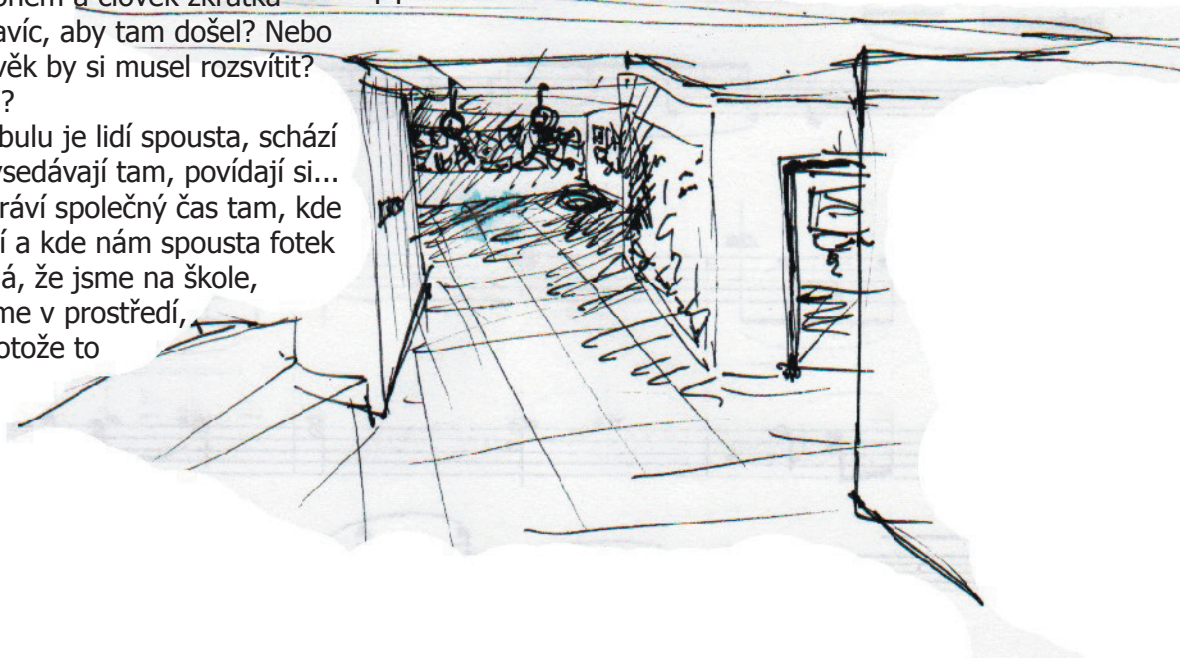
Nevím, kde studenti trávili volný čas dříve, ale mám pocit, že to není jen tak. Vždyť na tomhle místě mohl už dávno stát bufet

a mohly se zde prodávat po tuctech párky v rohlíku vyhladovělým studentům. Nebo tam mohla stát alespoň malá kantýna s pitím, samozřejmě nealkoholickým. (Hospodu máme naproti, tu ve škole nepotřebujeme.) Proč je tento prostor prakticky nevyužitý a na zdi na nás hledí tisíce očí z pověšených fotek...?

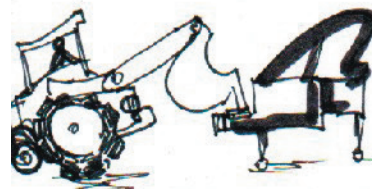
Mám pocit, že na mě z tohoto místa dýchá právě JÁ školy... To JÁ, které postupně, ale jistě mizí z ostatních školních prostor, to JÁ, které se denně navzájem zdravilo, které co nejvíce cvičilo, které se snažilo, chtělo být nejlepší, chtělo dosáhnout co nejvýše. To JÁ, které měl ještě nedávno v sobě každý student teplické konzervatoře...

Vím však jistě, že díky Vestibulu Nostalgie se nás toto JÁ stále drží. Obličej školních pamětníků z fotek se na nás stále usmívají a my se na ně můžeme stále chodit dívat. To, že se však také trochu ztrácí, se projevuje už i zde. Některé fotky už jsou opadané. Jestli opadají i ostatní... Zmizí i vzpomínka na školu, jaká byla a jak ji známe... Kdyby tak někdo ty fotky pověsil zase zpátky...

PT

HLÁŠKY, PERLY, CITÁTY

prof. Knotte: Když je někdo líný a peče na to, tak potom na tom to.

prof. Knotte: Já bych vám chtěl něco říct, ale to je tak složitá myšlenka, že bych si to musel připravit. Ne, to nedokážu říct, a nebo... Radši ne.

prof. Knotte: Ježíš promiňte, teď jsem málem vynechal asi osmdesát nástrojů.

prof. Knotte: Nekecejte, nebo začnu zkoušet, vyberu náhodný číslo a řákej blb to za vás odskáče!

prof. Knotte: Markétko, to nejde takhle... Musíte na mě chodit!

vych. Chlánová: Proč chodíš?!

vych. Chlánová: Proč máš na tý posteli jenom deku? No protože tam nemáš prostěradlo!

prof. Kubíková M.: To máte jako to dítě přivázané na řetězu, o hladu, to taky nemá zkušenost s chozením.

prof. Matějková: A ještě vám řeknu... hm... nic. A nebo... ne, to nejde. On člověk na to má, až když... teda když by že.

prof. Matějková: Jsi slušný, nevychovaný kluk.

prof. Matějková: Zítra nedostanete pěstí.

prof. Matějková: Všichni vědíte, o čem to je.

prof. Matějková: Já si hraju na nahrávku.

prof. Matějková: To je takové grilovací cvičko.

prof. Matějková: Necht' vám to Jaroslav vysvětlí. Protože proto.

prof. Matějková: Já už jsem z toho úplně crazy.

prof. Matějková: Musíme to začít slowly procvičovat.

prof. Matějková: No to víte, některý lidi mluvěj, že ani nevíte, co chtějí. No a pak to zjistíte... Svým způsobem.

Také jste zaslechli něco, co by nemělo zůstat zapomenuto? Posílejte nám hlášky profesorů, studentů, vrátných, školníků nebo jiných členů teplické konzervatoře na cas.triton@seznam.cz.

prof. Bůžková: Prosim tě, ty ty stupnice hraješ, jako když jede buldozer.

prof. Bůžková: Ta skladba se v překladu jmenuje Babičkovské tlachání. Tak v jakém tempu si ty babky můžou tlachat? Asi nějak takhle: první druhá...

prof. Proklov: To jste zazpívala úplně krásně, ale úplně špatně.

Bára: Oko za oko, zub za zub.

prof. Koubková: Ano, ale jenom jedno oko za jeden zub!

prof. Tölgová: Ty, m z toho děláš úplnej galimatyáš Galyáš guláš!

prof. Turková: A napište si tam i tu školičku, no dyť víte, Od kolébky až za hrob... (Od peřinky ke školičce - pozn. red.)

prof. Bělozerová: Já měla myš. Ona vrčela a já ji tam do pusy strkala kaši. To smrdělo.

prof. Prokeš: To je jako když se ráno probudí slepice.

prof. Prokeš: Ještě si na dveře napíšu IRS + výuka pro neslyšící.

prof. Prokeš: To je, jako když vypouštíte balón.

prof. Prokeš: Když ten vokál otvíráte, jako když otvíráte vrata od garáže, tak to je pak těžký.

prof. Prokeš: To je vulgární projev intonace!

prof. Vondráková: Není opice jako opice. Ale některé opice, to jsou opice!

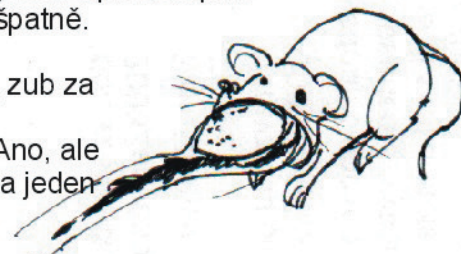
Filip: (zničeho nic na obědě) To je zvláštní... Chvilí hudba - a chvíli normální život!

Andrej: O kyklopech se dozvídáme z několika pramenů, například Bible, tam byl kyklop Galyáš.

Pája: Ty vole! Pardon, já jsem nějaká expresivní.

Pája: Já jsem finančně špatně.

Lucka: Prosim vás, nemáte máslo?
kuchařka: Ne, máš ho v tý pomazánce!

HUDBA v hádankách

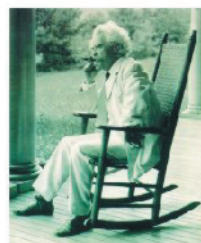
"Hudba je bezpečná droga. Působí víceméně tak, jak se dá čekat. Myslím, že ten báječný pocit z ní přichází na každého. Je to jen rytmus a pohyb."

11 10 14 10 8 5 15 4 19 10 25

"Hudba musí být především krásná!"

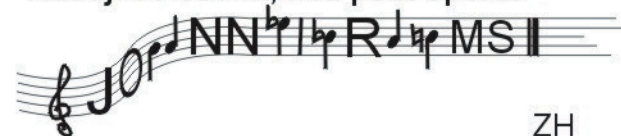

"Wagnerova hudba je mnohem lepší, než by se dalo soudit z jejího poslechu."

"Chopina a Schumanna mám rád, ačkoli je nemůžu vystát."

"Raději se oženit, než psát operu."

ZH

IN FRČÁK OUT

Je tu nové pololetí a to znamená i nový repertoár. Nevíte si rady s výběrem? Nebojte, poradíme vám, jaké skladby budou trendy a které letos na pulty radši ani nevytahovat.

S tímto repertoárem bude na vašich koncertech plno, na zkouškách zazáříte, budete mít lepší výsledky i ohlasy a pololetí si opravdu užijete!!!

•Naprostým hitem budou skladby Bohuslava Martinů, bez těch se letos opravdu neobejdete! Do módy se opět vrací španělské rytmy, inspirujte se!

•Ve vašem repertoáru by neměla také chybět nějaká ta virtuosní skladbička (Liszt, Paganini...) Vyzkoušejte a uvidíte, jak bouřlivý bude potlesk.

•Pokud máte chuť experimentovat, sáhněte po nějakém moderním kousku, ale pozor, nesmí trvat déle než 4 minuty (dbejte na „stravitelnost“), jinak publikum značně rozladíte.

•Stálou klasikou i letos zůstávají skladby Wolfganga Amadea Mozarta a Ludwiga van Beethovena.

Pokud nechcete, aby posluchači na vašich koncertech usínali, nebo aby dokonce odcházeli ze sálu, dbejte našich rad, čemu se vyvarovat.

•Vyhýbejte se velkým obloukem dodekafonii.

•S poučenou barokní interpretací to letos také daleko nedotáhnete.

•Žádný Crammer! Ani s Clementim to nepřehánějte a na Czernyho zapomeňte úplně.

•Ve společnosti se dokonale znemožníte

•Absolutním módním prohřeškem budou transkripce opemích melodii!!!

LB

a ještě něco

Dne 22. 2. 2010 se dožívá zralého věku 200 let náš skladatel, přítel, noční můra, úkol, motivace, strašák, básník klavíru pan Fryderyk Chopin. I ve svém pokročilém věku stále pilně rozeznívá klavíry konzervatoří i světových pódii, stále dojíká, promlouvá, oslovuje a nejde. Děkujeme mu tedy za jeho hudební přínos a k významnému jubileu mu přejeme, ať jeho popularita přetrvává i nadále.

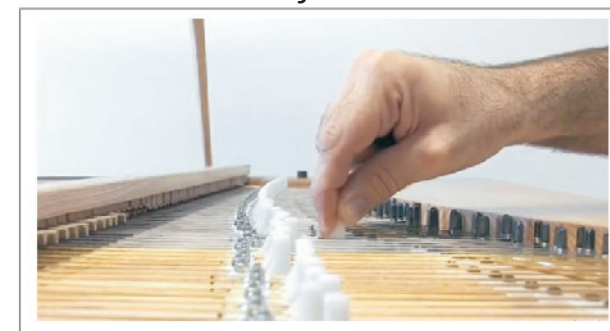

Pro všechny klavíristy, ale i neklavíristy: Když jsem dneska kontrolovala poštu, přišla jsem na nově příchozí mail od skladatele Petra Pařízka. Odkaz na youtube:

<http://www.youtube.com/watch?v=t7Cq3pbcMkI>

Je to o novém typu klavíru, kde můžete „za chodu“ měnit výšku tónu. Hrozně mě to zaujalo, o něčem takovém jsem ještě nikdy neslyšela. Spíš než klavír to připomíná drnkací nástroj, ale má krásný zvuk, a pak ta glissanda, mikrointervaly, bisbiglianda jako u harfy a množství dalších možností, tak si najdete chvíli a mrkněte na to, je to úžasný. Podobně výborný nápad jako preparovaný klavír nebo čtvrttónový klavír. Jediným problémem zůstává, jak a kde se k takovému nástroji dostat...

PM

redakce časopisu:

šéfredaktorka: Markéta Vlková

redakce: Lucie Bublíková

Zuzana Hrdinová

Milena Knajblová

Petra Machková

Nina Markovičová

Zdeňka Tomášová

Pavlaína Trakalová

grafik: Vendula Svobodová

cas.triton@seznam.cz

